

Jūreivio pasaka

Buvo karšta vasaros diena, kai su įgula išplaukėme į Liubeką. Paukščiai pažadino mane savo saldžia giesme. Ištiesiau ranką prie naktinio stalelio ir paėmiau ką tik išskalbtą uniformą. Ji kvėpėjo švediškais pievomis ir gaiviu jūros vėju. Baltijos jūros brizas rado kelią į mano kajutę. Apsivilkęs uniformą, dar kartą ištiesiau ranką, kad užsidėčiau beretę. Geltonas Švedijos imperijos kryžius mane apakino, ir aš pažvelgiau į dangų. Tikėjausi, kad dar ne per vėlu.

„Rūpinkis savimi, mano mylima Kristina. Nueisiu pas gydytoją ir parnešiu namo tavo vaistų“, - pagalvojau sau. Nusiėmiau beretę ir prigludžiau ją prie krūtinės. Mane apgaubė sunki tylą. Įgulai buvo įsakyta rinktis greičiausią maršrutą per Baltijos jūrą, kad pasiektų Liubeką - viskas dėl mano mylimos, sergančios žmonos namuose Kalmare.

„Gustaf Jansén!“ Išgirdau, kaip kažkas šaukia paskui mane viršutiniame denyje, ir nuskubėjau aukštyn.

Atsiremdamas į stiebą atidžiai stebėjau savo įgulą. Mačiau, kaip jiems patiems beviltiškai reikia pasiekti uostą. Mano dešinioji ranka Torstenas stovėjo kitoje stiebo pusėje. Netaręs nė žodžio, jis atsistojo ir kažką išsitraukė iš kišenės.

„Štai, Gustai, tau to prireiks, kai nuvyksi pas gydytoją“.

Jo rankoje buvo vokas, perlamutrinio baltumo kaip balandžių plunksnos. Apverčiau laišką ir pamačiau kraujo raudonumo antspaudą. Karališkąjį antspaudą.

„Ką tai reiškia, Torstene? Ar mums įsakyta pasitraukti? Tie kilmingieji gali eiti į pragarą. Aš su jais nebeturiu nieko bendra!“

„Ne, jie sako, kad tai padės tavo žmonai. Kažkas išvertė tavo norą. Tai parašė Olofas iš Tarybos“.

Atidžiai žavėjausi laišku, tik keli žodžiai trūko, kad išgelbėčiau savo mylimąją. Olofas buvo mano žmonos Kristinos pažįstamas, jis pirmasis man padėjo, kai ji susirgo. Jis parnešė ją namo, kai ji nukrito pakeliui iš miesto. Dabar jis mane parėmė paaukodamas didelę pinigų sumą, kad galėčiau išvykti iš Kalmaro. Pagautas minčių, pradėjau rašyti į savo žurnalą.

Nesupratau, kad pamažu temsta. Mano ekipažas vis labiau ir labiau pavargdavo. Stovėjau vienas su keliais savo vyrais, žvelgdamas į tamsų nakties glėbį. Mus supančioje tamsoje negalėjome matyti vieni kitų, todėl turėjome sekti žvaigždes, kad rastume kelią. Norėdamas sušilti, stipriau apsivilkau palatą.

- Mintys mane nuvedė pas ją. Jos balti plaukai vedė mane į vietą, kuri galėjo sugrąžinti mane į gyvenimą. Jūros lopšys mane nuramino - juk čia aš buvau naudingas. Nebuvau mokytas žmogus, bet jūra ir žemė, kurioje gimiau, atvedė mane pas ją. Mano mylimajai Kristinai

Liubeko uostą pasiekėme kaip tik tuo metu, kai saulė nusileido už horizonto. Kelionė buvo ilgesnė ir sunkesnė, nei tikėjomės, bet ten, prie krantinės, laukė arklys ir vežimas. Mano įgula liko laive, pasiruošusi akimirksniu išplaukti. Palikęs denį, vienas, sunkia iš nerimo širdimi, siauromis gatvelėmis patraukiau daktaro Heinricho klinikos link. Kelias į kliniką atrodė begalinis, kiekvienas žingsnis kankino.

Pasirausiau uniformos viduje ir išsitraukiau dokumentą su karalienės antspaudu. Turėdamas jos

antspaudą, daktaras Heinrichas nedvejodamas duos man tai, ko reikia. Pirmosios nakties žvaigždės nušvietė dangų, kai pagaliau pasiekiau daktaro kliniką. Užbėgau laiptais aukštyn, o ten prie paciento lovos laukė daktaras Heinrichas.

Nedvejodamas ištiesiau ranką po voką ir tuo pat metu mano balsas lūžo iš nevilties. Pasigirdo pagalbos šauksmas.

„Mano žmona... Ji taip sunkiai serga, daktare Heinrichai. Jūs privalote man padėti!“ šaukiau iš nevilties.

Gydytojo akys susiaurėjo, kai jis paėmė laišką iš mano rankų. Tyliai perskaitė laišką. Netaręs nė žodžio, jis padavė man nedidelį maišelį, pripildytą įvairių žolelių, ir sulankstytą raštelį. Neskaitęs raštelio, priėmiau jį, giliai nusilenkiau ir išbėgau atgal į uostą.

Bet kai pasiekiau gatvę, arklio ir vežimo nebebuvo. Mane apėmė panika. Pradėjau bėgti uosto link, tvirtai ir beviltiškai laikydamas gydytojo duotą maišelį. Kai pasiekiau uostą, mano kojos degė nuo įtampos. Tuoj pat pakėlėme bures atgal į Kalmarą. Buvo triukšminga, visi šaukė vieni kitiems, kad kuo greičiau grįžtume. Buvau dėkingas už palaikymą ir pagalbą, kurios sulaukiau iš įgulos. Stovėjau prie turėklų, prie artimiausio išėjimo, pasiruošęs duoti vaistų savo sielos draugui, kai tik išlipsime į krantą.

Keliavome taip greitai, kaip tik leido vėjas per jūros bangas. Diena buvo trumpa ir saulė jau pradėjo grimzti į jūrą, kai horizonte pamatėme Kalmaro uostą. Vos tik prisišvartavome, persisvėriau per turėklus ir pradėjau bėgti.

Mane pasitiko šaltas vakarinis Kalmaro oras, kai įsibroviau į uostą. Aplink mane jūreiviai iškrovinėjo prekes, o prekeiviai šaukė kainas. Bėgau per miestą į viršų. Aikštėje visada buvo pilna žmonių. Buvo kaip visada. Kai kurie pirkliai garsiai aptarinėjo dienos reikalus, kelios moterys stovėjo prie tekstilės prekystalio ir apžiūrinėjo audinius, ūkininkai pardavinėjo mėsą ir daržoves, jūreiviai pardavinėjo dienos laimikį... ir, žinoma, čia pat buvo kunigas tėvas Jonas.

Pamatęs mane, jis lėtai pakėlė skrybėlę ir pažvelgė į mane su liūdesiu akyse, kurio nesupratau. Nesupratau, ką jis norėjo pasakyti savo žvilgsniu, o ir neturėjau laiko išsiaiškinti, nes ėjau namo su vaistais žmonai!

Kaip tik tada pamačiau aikštės grindiniu pravažiuojantį karstą. Man pasirodė, kad pamačiau kažką pažįstamo - pro plyšius kyšojo plaukų sruoga. Lėtai priėjau prie vežimo ir pamačiau tarp jo plyšių kyšančius savo mylimosios plaukus. Kunigas Jonas pažvelgė į mane ir pakėlė paklodę, kuri gulėjo ant mirusiųjų kūnų. Ten pamačiau ją - savo mylimąją Kristiną. Jos gražios žalios akys buvo išblukusios ir tapusios baltos kaip žiemos sniegas, o oda išblyškusi kaip visų jūreivių, kuriuos mačiau mirštančius laive. Drebjau ir nenorėjau susitaikyti su tuo, kas nutiko. Nugriuvau ant kelių ir šaukiau iš sielvarto ir pykčio.

Neilgai trukus įvyko laidotuvės. Dienos man tapo sunkios ir pilkos. Nelengva pajusti džiaugsmą, kai širdis tiesiog rėkia iš netekties. Vienintelis dalykas, kuris galėjo nutildyti viduje sklindančius šauksmus, buvo alkoholis. Dabar tai buvo vienintelis dalykas, galintis nuslopinti skausmą. Buvau atidavęs savo pinigus užburtam priklausomybės nuo alkoholio ratui. Paskutinis centas buvo išleistas alkoholiui.

Laidotuves Džonas surengė pilies bažnyčioje. Bažnyčioje buvo tylu, o karstas prie altoriaus patraukė mano ir kitų dėmesį. Negalėjau patikėti, kad praradau žmoną. Mintys, besisukančios

mano galvoje, darėsi vis garsesnės ir garsesnės. Pridėjau rankos nugarėlę prie jos skruosto ir pajutau, kaip per kūną persmelkė šaltas žiemos šaltis. Iš darbo gauti pinigai leido palaidoti ją kapinėse ir surengti pamaldas, bet daugiau nieko negalėjau padaryti dėl savo mylimosios Kristinos.

Johanas atsistojo šalia ir uždėjo ranką man ant peties. Nuo jo sklido bažnytinio vyno kvapas.

- „Ateik dabar, sūnau. Turime melstis už ją, kad ji galėtų susijungti su Dievu, - sušnabždėjo Johanas.

-Kas tu manai esąs, nusidėjėli kunige! Neapsimetinėk dvasingu, kai pats kvepi velnio gėrimu. Kaip gali vesti laidotuves būdamas tokios būklės?

Džonas išėjo netaręs nė žodžio, o aš likau vienas prie atviros duobės žemėje.

Žemė buvo įšalusi ir šalta - mūsų motinoje žemėje nebebuvo gyvybės. Atsitraukiau nuo bažnyčios ir patraukiau namų link. Mano namelis buvo netoli. Nedrįsau būti pastebėtas šalia savo namų. Man nepasisekė kaip vyrui. Todėl negalėjau grįžti į namus, kuriais ji kadaise rūpinosi. Atsiguliau ant suoliuko ir užmigau, o aikštės gatvės pamažu nutilo.

Kitą vakarąėjau kietu grindiniu. Atsigręžiau ir pažvelgiau į savo gražųjį miestą. Pamačiau naujai pastatytus namus, kuriuose gyventojai dabar degė žvakes laukdami, kol baigsis naktis. Pamačiau jauną moterį, apkabinusią savo vaikus. Jos vyras švelniai pabučiavo ją į kaktą, o šviesa iš lango mirgėjo jos akyse. Mes su Kristina niekada neturėjome vaikų, o dabar buvau visiškai vienas. Nuleidau akis į žemę, o kaltės jausmas užgriuvo mane, todėl kiekvienas žingsnis buvo sunkus ir sunkiai žengiamas. Ar tai buvo mano kaltė, kad ji mirė? Ar ji būtų išgyvenusi, jei būčiau spėjęs laiku gauti vaistų? Dėl nudėvėtų batų buvau pažeidžiamas sniego, kuris lėtai, bet užtikrintai degino kojas. Perbraukiau ranka per suskeldėjusias lūpas ir galvojau sau, kas galėjo būti kitaip.

Toliauėjau per miestą, o vienintelė mano draugija buvo rami žiemos naktis. Tolumoje pamačiau pilį ir lauke stovintį sargybinių, kuris buvo uždegęs ugnį. Aš, vienišas ir dabar vargšas jūreivis, niekada negalėsiu sušilti prie jų ugnies.

Priėjau prie senos medinės pašiūrės apgriuvusiu fasadu. Žvilgtelėjęs į vidų, viduje nemačiau jokios šviesos. Įėjus mane pasitiko kitų gyventojų, kurie jau miegojo, vaizdas. Taip man teko gyventi dabar, kai nebegalėjau sau leisti gyventi mažame namelyje, kuriame kadaise gyvenome su Kristina.

Čia tvyrojo alkoholio ir šlapimo kvapas. Atsiguliau ant grindų šalia lieso senuko ir nakties šaltis nudegino nugarą. Pasiilgęs žmonos ilgai negalėjau užmigti, o šaltis pamažu kandžiojosi į odą. Galiausiai užmigau.

Pabudus ryto šviesa graužė akis. Atsistoju ir užsidėjau apdulkėjusią kepurę. Lengvai ją nusirišau ir iškeliauvau į miesto centrą.

Pakeliui į uostą atsidariau nedidelį odinį maišelį ir pažiūrėjau, kiek monetų pavyko surinkti. Liūdnai atsidusau pamatęs dvi pavienes monetas. Žmonės gatvėje žiūrėjo į mane ir šnabždėjosi. Buvau prie to pripratęs. Tačiau iš viršaus į apačią eiti buvo kažkas tokio, ko net aš negalėjau numatyti.

Dabar jie visi žvelgė į mane smerkiančiomis akimis. Alkoholizmas nėra populiarus savybė.

Po mėnesio

Kai nusileidau į aikštę, pamačiau naują uosto užėigą. Nuėjau į ją. Viduje buvo šilta, ne taip, kaip apleistoje lūšnoje, kurioje nakvojau.

Ilgesys tebebuvo toks pat didelis, nepaisant praėjusio laiko, vis dar ieškojau jos, nors žinojau, kad ji laukia manęs žemės, kuria vaikštau, glėbyje. Atsisėdau prie stalo ir išvydau ją stiklinėje priešais save - viziją, gimusią iš grynų haliucinacijos ir ilgesio. Jos balsas girdėjosi gurkšniuose, o gražios akys buvo matomos pro likerį.

Žvelgiau į didingą pastatą prie jūros - Kalmaro pilį. Saulė leidosi virš pilies viršūnės, o miestą pamažu gaubė tamsa. Horizonte buvo matyti didžiulės laivų burės. Ėjau link pilies, kur ramiai patruliavo sargybiniai su naktinio dangaus tamsoje šviečiančiais deglais.

Jau buvo praėję du mėnesiai nuo tada, kai pakabinau uniformą ant vinies, netrukus po to, kai Kristina mirė. Man atrodė, kad vis dar girdžiu jūros bangų šaltį. Pagaliau išsivadavau iš alkoholio gniaužtų, bet skylė širdyje tik didėjo. Nebuvo dienos, kad negalvočiau apie ją. Galvoje vis sukosi tie patys klausimai: Ar tai buvo mano kaltė? Ką turėjau padaryti, kad atvažiuočiau laiku? Man jos taip trūksta. Mintys buvo pribloškiančios.

Kai užkopiau į kalvos viršūnę prie pilies, pamačiau saulėlydį, laivus, visus jūreivius, skubančius užbaigti paskutinius šios dienos laivus. Atsisėdau ant vieno iš medinių suolų ir leidau, kad mane apgaubtų aplink tvyranti ramybė. Prie kranto čiulbėjo paukščiai, iš žemės veržėsi pavasarinės gėlės. Po akimirkos tylos, kol žvelgiau į Olandiją, apėjau ratą aplink pilį.

Praeidamas pro vieną iš ilgujų šonų, pamačiau senutę, sėdinčią atsirėmusią į pilies sieną.

„Labas vakaras!“ iškilmingai pasisveikinau su ja.

Ponia atrodė draugiškai. Ji pažvelgė į mane ir nusišypsojo. Pagalvojau, kodėl ji sėdi čia viena, todėl sustojau ir pradėjau ją kalbinti.

Ji man pasakė, kad jos vardas Britt, ir tada aš ją prisiminiau. Britt buvo tyli, bet maloni moteris šiek tiek kreiva nugara ir raukšlėtais skruostais. Jos malonios mėlynos akys skleidė paslaptinę žvilgsnį, o žili plaukai švelniai judėjo vėjyje. Atsisėdau šalia Britt. Atrodė, kad jai patinka draugija - ir man taip pat.

„Man sakė, kad esate Kristinos vyras. Ji buvo gera mano draugė. Apgailestauju dėl jūsų netekties.“
„Ačiū... - liūdnai atsakiau.

Vien išgirdus jos vardą man skaudėjo. Nukreipiau akis nuo Britės ir pažvelgiau į didžiąją pilį. Vos prieš kelerius metus čia stovėjome susikibę už rankų ir stebėjome Eriko Pomeranijos karūnavimą Švedijos, Danijos ir Norvegijos karaliumi. Tai buvo jaudinanti diena ne tik dėl karalystės, bet ir dėl to, kad ją praleidau su savo mylimąja Kristina.

„Turiu tau kai ką pasakyti...“ - sušnabždėjo Britė. „Tavo žmoną nužudė ne liga. I-“

„Ką tu turi omenyje?“ Garsiai ją pertraukiau. Pamačiau jos kūną ant karsto. Karste leidžiama keliauti tik tiems, kurie mirė nuo ligos. Negalite dabar ateiti ir sakyti, kad ji nemirė nuo to. Man prireikė daug laiko, kad susitaikyčiau su jos mirtimi - tiesiog negaliu to išgyventi dar kartą. Nebandykite man įteigti kitaip!

„Tiesiog išklausk mane, - tarė Britė.

Ji giliai įkvėpė ir pradėjo kalbėti. „Prieš kelias dienas nuėjau į užėigą. Kunigas tėvas Džonas, kaip įprasta, gėrė brendį. Žinai, kaip jis murma, kai būna girtas, bet būtent tada išgirdau, kaip jis užsiminė apie Kristiną. Prisėdau arčiau ir paklausiau apie ją. Tada jis atsakė: „Jis man sumokėjo didelę sumą, kad saugočiau paslaptį!“.

Britas sunkiai nurijo prieš tęsdamas:

„Pagrasinau, kad už visą tą girtavimą pranešiu vyskupui, o tada jis man papasakojo, dėl ko visa tai buvo. „Jis ją nužudė...“ Norėčiau jums duoti daugiau atsakymų, bet iš jo išpešiau daugiau. Paklausiau jo, apie ką jis kalba, bet tada jis vėl ėmė murmėti ir blaškytis.

Mano akys buvo išplėstos iš siaubo. Ką ji kalbėjo? Kas nutiko Kristinai? Ar tikrai galėjau pasitikėti sena moterimi, kurią vos pažinojau?

„Iš kur man žinoti, kad tu nemeluoji... - paklausiau susimąstęs.

Britė atsiduso.

„Jei būčiau tavo vietoje, irgi nepasitikėčiau savimi. Bet paklausk jo pati. Jis yra bažnyčioje.“

Greitai linktelėjusi galva, pradėjau bėgti bažnyčios link. Gatvėmis ir aikštėmis praslydau pro žmones. Bažnyčia jau buvo visai netoli. Atidariau duris ir pamačiau pasibaisėjusį kunigo Johano veidą, kai nutraukiau jo apeigas.

„Ką tu padarei su mano žmona!“ . Mano balsas aidėjo tylioje bažnyčioje.

Sunkiais žingsniais priartėjau prie altoriaus.

„Apie ką tu kalbi? Negalite taip agresyviai atidaryti durų. Juk nenorite, kad pamaldos būtų užšaldytos...“ Kunigo neišmanymas privertė manyje užvirti pyktį.

„Atsakykite į mano klausimą! Žinau, kad ją nužudė ne liga. Kas ją nužudė? Pasakyk man!“

Šūktelėjau su liūdesio ir nusivylimo mišiniu balse. Girdėjau šnabždesį, sklindantį per suolų eiles.

„Kas tau atsitiko, Gustai? Neįsivaizduoju, ką tu nori, kad atsakyčiau!“

Tai buvo paskutinis lašas. Griebiau alaus butelį ir metžiau jį į kunigą. Išgavus iš jo tiesą, man jo vis tiek nebūtų prireikę. Jei nebūčiau buvęs toks įsiutęs, gal būčiau tylėjęs, grįžęs namo, prisigėręs ir verkęs miegoti. Bet ne šį kartą. Šį kartą būsiu drąsi. Butelio kelias per bažnyčią atrodė begalinis. Ar dabar buvau nusidėjėlis? Ar Tėvas nubaus mane už tai, kad įskaudinau jo pasiuntinį? Galbūt ir man, ir Johanui jau buvo per vėlu. Bet kol mano mylimoji Kristina ilsėjosi Dangaus karalystės rojuje, buvau patenkintas.

Niekada nemaniau, kad kunigas spės pasprukti. Nesvarbu, ar tai buvo Dievo ženklas, ar grynas instinktas. Stiklas trenkėsi į altorių ir sudužo į tūkstančius gabalėlių. Alkoholio pūslai perskriejo kunigo apsiaustą. Nesuabejojau - nebuvo laiko gaišti. Pribėgau prie altoriaus ir karštingai ieškojau aštriausio stiklo gabalo. Tuo pat metu kunigas Jonas atsistojo ir sušuko:

„Ką, vardan Dievo, tu darai!“.

Vos po kelių sekundžių atsistojau, stiklo gabalą stipriai prispaudęs jam prie kaklo.

„Dabar pasakyk man - kas ir kodėl tau sumokėjo?“

Johanas stovėjo sustingęs, jo akys buvo išplėtos iš siaubo.

„Gustai, padėk tą stiklo gabalą! Pasikalbėkime apie tai privačiai. Visi kiti, išvalykite kambarį!“

Johano balsas aidėjo tarp bažnyčios sienų, ir suolai greitai ištuštėjo.

Aš vis dar buvau visiškai sprogęs ir kupinas adrenalino, širdis plakė taip smarkiai, kad vos girdėjau savo mintis. Tačiau lėtai nuleidau stiklo gabalą ir atsitraukiau nuo Džono. Negalėjau sužeisti kunigo Viešpaties namuose. Tuomet daugiau niekada nepamatysiu savo Kristinos, niekada nesusitiksiu su ja danguje.

Johanasėjo link sakyklos. Kelis kartus giliai įkvėpiau prieš sekdamas paskui jį ir atsistodamas kitoje pusėje. Padėjau rankas ant sakyklos krašto ir žvelgiau Johanui į akis, mano žvilgsnis buvo ledinis ir nepajudinamas.

„Kodėl?“ - garsiai ir aiškiai paklausiau. Atsisakiau nuo jo atitraukti akis. Tyla užsitęsė, ir jo veide pamačiau dvejonę. Galiausiai jis pravėrė burną ir atsakė, jo balsas drebėjo:

„Gera, aš paaiškinsiu...“

Prieš tęsdamas jis sunkiai nurijo:

„Sėdėjau išpažintyje, kai įėjo žmogus. Kaip žinote, negaliu matyti, kas ateina, nes esu tik tarpininkas tarp jūsų ir mūsų Viešpaties. Tačiau išgirdau jo balsą - prislopintą ir vyrišką. Jis kalbėjo apie savo nuodėmes, sakė, kad tapo septynių mirtinų nuodėmių auka ir dabar prašo Dievo atleidimo“.

Jis papasakojo, kad atėmė moteriai gyvybę. Sakė, kad nužudė ją prieš dvi dienas... ir tada prašė atleidimo, vėl ir vėl. Galiausiai jis sušnabždėjo jos vardą.

Kristina. Kristina Jansén. “

Jo žodžiai įsiskverbė į mane kaip šaltas vėjas per kaulus ir smegenis. Pasijutau tuščias. Ar tikrai pilies dama buvo teisi?

Johanas tęsė toliau:

„Kai jis išėjo, radau laišką, kuriame jis sėdėjo“.

Jis pasilenkė prie apatinio stalo stalčiaus ir ištraukė voką. Jam dar nespėjus atsistoti, išplėšiau jį jam iš rankų. Jis buvo gražus, tvarkingai užantspauduotas kraujo raudonumo karališkuoju antspaudu. Širdis daužėsi krūtinėje, kai jį atplėšiau ir pradėjau skaityti:

Brangus Džonas Smitas,

Kadangi išgirdote mano išpažintį Dievui, todėl įsakau jums apie tai tylėti! Jei kam nors apie tai pasakysi bent žodį, padegsiu tavo namus ir papasakosiu vyskupui apie tavo piktnaudžiavimą

alkoholiu. Todėl padaryk mums abiem paslaugą, tylėk apie tai ir vietoj to pasakyk Gustai ir kitiems jos artimiesiems, kad ji mirė nuo ligos.

Jūs buvote įspėtas!"

Aš buvau priblokštas. Laiškas degė tarp pirštų. Lėtai padėjau laišką ant Johano stalo, o pati jaučiau, kaip už akių vokų veržiasi ašaros. Pyktis iš manęs išsiliejo, jį pakeitė be dugno liūdesys.

„Labai atsiprašau, Gustai, - tyliu balsu tarė kunigas Johanas ir uždėjo man ranką ant peties.

Kažkas tikrai nužudė mano mylimąją Kristiną. Senelė buvo teisi. Buvau visiškai sugniuždytas.

Kitą dieną gulėjau šaltoje lovoje ir galvojau apie tai, ką išgirdau dieną prieš tai. Kad ir kaip stengiausi, niekaip negalėjau rasti aiškumo šioje situacijoje. Mano žmona buvo nužudyta, ir aš nieko negalėjau padaryti. Nebuvo nei atsakymų, nei vilties, nei ateities. >Galiausiai atsikėliau ir nuėjau nusipirkti naujo butelio už paskutines likusias monetas. Atidaręs jį pamačiau. Laišką. Pasilenkiau, paėmiau jį ir perskaičiau:

*„Reikia skubėti, tai skubu. Radau būdą, kaip gauti daugiau informacijos apie žudiką. Susitikime su manimi prie suoliuko vidurnaktį.
Nuoširdžiai, Britt"*

Atėjus vidurnakčiui, išlėkiau į tuščias gatves. Už aikštės, pilies link, radau tą patį suoliuką, ant kurio anksčiau man buvo pasakyta tiesa. Ten, kur Britt man viską atskleidė. Žvelgiau į tamsius laukus, kurie plytėjo priešais pilį. Po derliaus nuėmimo laukai buvo tušti, ir niekas nepatikėtų, kad prie manęs lėtai artėja figūra. Ji buvo apsirengusi ilgu, juodu kaip smala apsiaustu su žemai nuleistu gobtuvu. Vos spėjau sureaguoti, kol nepažįstama figūra staiga sugriebė mane ir uždengė burną. Mano širdis šoktelėjo. Apėmė panika. Bandžiau atsitraukti, bet tada išgirdau šnabždesį:

„Nieko nesakyk“.

Sustingau. Balsas buvo pažįstamas.

„Stebuklas, kad radau tunelį, tik sek paskui mane!“ Britė sušnabždėjo.

Suabejojau, bet jos akys buvo pilnos rimties. Taigi paklusau.

Ėjome per laukus, kojos grimzdo į minkštą, nelygią žemę. Dėl to ėjimas tapo sunkus. Bet netrukus, toliau nuo pilies, Britt sustojo prie kažko, kas atrodė kaip seni pilies griuvėsiai. Buvau ne kartą ėjęs pro čia. Tačiau iki šiol niekada nebuvau atkreipęs dėmesio į šią vietą.

„Padėk man perkelti akmenis, - sušnabždėjo Britt. Keli samanoti akmenys buvo išsibarstę aplink aikštelę. Kai judiname akmenis, pajutau, kaip drėgnos samanos tepa mano rankas. Kai nunešėme riedulius, žemėje atsivėrė geležinė rankena. Nuėmėme paskutinius virš dangčio gulinčius akmenis ir tik tada švelniai pastūmėme rankeną žemyn. Dangtis buvo vangus, bet kartu jį patraukėme. Žvilgtelėjome į duobę, o viduje buvo kopėčios, kurios siekė toli žemyn, iki tunelių žemėje.

„Turime pasirūpinti, kad niekas nesužinotų, jog čia buvome, - įsakė ji.

Kai nusileidome žemyn, nieko nebuvo matyti. Vienintelis dalykas, kurį jaučiau, buvo plytos aplink mane. Jautėsi slogus kvapas ir uždarumas. Šis jausmas stiprėjo kuo toliau į tunelį patekome. Tarp mūsų atsargių žingsnių garsų girdėjosi tik vandens lašai. Ėjome į priekį kažkuo panašiu į koridorių.

Daugybė takelių privertė mus ištiesti rankas, kad įsitikintume, jog tamsoje neįsirėžiame į sienas.

Galiausiai Britas sustojo viduryje koridoriaus. Priešais mus stovėjo kopėčios. Virš kopėčių pamatėme silpną šviesos blyksnį, kuriuo pasekėme. Kopėčios vedė prie kito įėjimo į pilies vidų. Virš įėjimo į tunelį buvo lentyna, slepianti slaptą praėjimą. Tyliai bendradarbiaudami perkėlėme lentyną, o tai pasirodė stebėtinai sunku. Tikriausiai ji buvo tokia sunki, kad neleistų įsibrovėliams, kuriais šiuo metu buvome mes.

Didingame miegamajame, kuris pasirodė už lentynos, nebuvo nė vieno žmogaus. Kambarys atrodė kaip karališkas, su raudono aksomo užuolaidomis ir auksinėmis detalėmis šen bei ten. Buvo tylu, o netoliese nesimatė jokių sargybinių ženklų.

„Laiškas, kurį tau davė kunigas, buvo antspauduotas karališkuoju antspaudu. Prisimenate laišką, kurį žudikas paliko išpažinties kambaryje? Tai reiškia, kad teismas yra susijęs su žmogžudyste, arba net kad žudikas *yra* teismo *dalis* ! Tai karalienės miegamasis. Yra tikimybė, kad ten yra informacijos, kurios ieškote. Rūmuose yra daug sargybinių, todėl turime būti greiti“. Britė paaiškino.

Atsargiai, tylėdami naršėme po kambarį. Buvo taip tylu, kad girdėjau savo širdies plakimą, ir jis nebuvo lėtas! Ką darytume, jei kas nors ateitų? Neturėjome laiko galvoti apie jokių „*jeigu*“, tiesiog turėjome greitai ieškoti. Kambaryje ant daugybės lentynų ir stalų gulėjo keletas dokumentų, sutarčių, popierių ir panašiai. Jokių žmogžudystės požymių. Pajutau, kaip kūną užplūdo jaudulys ir nervingumas. Kiek laiko turėjome? Atrodė, kad visos knygos ir bylos niekada nesibaigs.

Tarsi per stebuklą radau laišką, kuriame buvo parašyta: *Apie žmogžudystę, 1483 m. vasara.*

„*Su didžiausiu liūdesiu rašau šį laišką. Jūs esate svarbus mūsų trijų karalysčių šnipinėjimo turtas. Ponios Jansen nužudymas labai nuvylė. Visi jūsų siųsti laiškai negali pateisinti jūsų skubotų veiksmų. Erikas įdarbino jus dėl rimtos priežasties. Esate sumanus diplomatas, ne kartą parodęs ištikimybę. Taigi matau tik vieną tinkamą sprendimą: tremtis per užsienio misiją į Novgorodo Respubliką. Pradėkite pakuoti daiktus, netrukus atsiųsiu jums daugiau informacijos*“.

Jūsų Didenybė Švedijos, Danijos ir Norvegijos karalysčių karalienė Margarita.

Laiškas mane visiškai sukrėtė. Beviltiškai ieškojau atsakymų, bet gavau tik dar daugiau klausimų be atsakymų. Kas buvo tas šnipas? Ką ji veikė rytuose? Viskas vedė prie to paties klausimo: Kodėl? Kodėl jis nužudė mano Kristiną?

Bretas pamatė mano ašaras ir atsargiai puolė prie manęs pažiūrėti, kas atsitiko. Ji perskaitė laišką ir paslėpė jį už savo apsiausto. Ji uždėjo ranką man ant peties ir pasakė:

„Tikiuosi, kad žinai, ką turi daryti. Tu privalai rasti tiesą. Neleisk, kad jos mirtis nutiktų veltui, ji nusipelnė teisingumo, keršto ir garbės! Dabar turime grįžti, ilgiau pasilikti negalime“.

Žinojau, ką turiu daryti.

Išversta su DeepL.com (Pro versija)